உதயதாரகை—MORNING STAR.

PUBLISHED AT MANEPY, CEYLON, TWICE EACH MONTH. | Righteousness exalteth a Nation: but Sin is a Reproach to any People. | PRICE—TWO SHILLINGS A YEAR, PAYABLE IN ADVANCE.

௰௩ம் புத்தகம், சஞ்சிகை ௰௯.] ௲அ௱ருகூ ௵. ஐப்பசி மீ. ௰௩ உ. வியாழக்கிழமை.—Thursday, October 13, 1853. [VOL. XIII. No. 19.

TERMS OF THE PAPER.

A single copy 2 shillings a year. Mail subscribers, free of postage, 4 shillings—TO BE PAID IN ADVANCE. If payment is delayed beyond the first quarter, 6 pence extra; if beyond the second, or July 1st, 1 shilling. To Native Agents, who will send ADVANCE PAY for 5 copies, we will send the 6th gratis, and at this rate for any number of copies.

Advertisements inserted for 3 shillings a square; less than a square 2 shillings. At this rate each will appear twice, *if the advertiser so requests.*

All notices of deaths and marriages will be chargeable as advertisements.

Communications must be *post paid* to receive attention. The following persons will act as Agents for the Star.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.
POINT PEDRO,—L. LEISCHING, ESQ.
TRINCOMALIE, { Rev. J. WALTON, W. G. HALL, Esq.
COLOMBO—MESSRS. P. B. FERNANDO & SON.
KANDY—MR. L. LAWTON.
BATTICALOE—Rev. J. KILNER.
MADURA—Rev. C. F. MUZZY.

[Dedication of Alavetty Village Chapel.]

தேவாலயப் பிரதிஷ்டை.

மல்லாகக் கோவிற்பற்றைச்சேர்ந்த அளவெட்டிக்குறிச்சியில் மெய்த்தெய்வ ஆராதனைக்கென்று கட்டப்பட்ட தேவாலயம் போனமாதம் உஉந் திகதி வியாழக்கிழமை பிரதிஷ்டை பண்ணப்பட்டது.

அச்சமயத்திலே வந்துகூடின சனங்களுக்குப் பேசின விசேஷங்களின் கிரமங்களாவன:

தானியேற்பூரையர் எழும்பித் தேவனுக்குப் புகழ்ச்சியாகப் பாடும்படி ஓர் ஞானப்பாட்டை வாசித்துத் தேவஸ்துதிசெலுத்தி, அதன்பின் அந்தக் கோவில் கட்டப்பட்ட நோக்கத்தையும், அதில் வந்து கூடின காரணத்தையும், அதினாலுண்டான செலவு வரவையுமெடுத்துக் காட்டிக் கூட்டந்தொடங்க, ஈ. ஈ. பேசின்பிரசங்கியார் எழும்பி அச்சமயத்துக்கேற்றதாய்த் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட வேத வசனங்களை வாசிக்க, அதின்பின் இஸ்போல்டிங் ஐயர் எழும்பித் தேவனைப்பார்த்துப் பிரதிஷ்டைப் பிரார்த்தனைபண்ணி முகித்தார்.

ஓர் தமிழ்க்காலியம் பாடப்பட்டதின்பின், மெக்ஸ் ஐயரெழும்பி இது தேவனுடைய வாசஸ்த[illegible]யன்றி வேறல்ல. இதுவே வானத்தின் வாச[illegible]ன்ற வசனத்தின்பேரிலொரு பிரசங்கம் பண்ணினார்.

அதன்பின் ஒரு ஞானப்பாட்டுப்பாடிமுடிய, ஈ. ஈ. நயில்ஸ் பிரசங்கியாரெழும்பி, நீயும் எங்களோடே வா, உனக்கு நன்மைசெய்வோம், என்றவசனத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு அளவெட்டியிலிருக்கிற குடிசனங்களுக்குத் தகுந்த ஒரு பிரசங்கத்தைப்பண்ணினார்.

அதன்பிறகு தேவஸ்துதியும் ஆசீர்வாதமுங் கூறப்பட்டு முன்னேரக்கூட்டம் முடிந்தது.

இந்தக்கூட்டத்தில் கறுத்தமனிதரில் உருய. பேரளவுக்கு வந்துகூடினதுமன்றி அமெரிக்கன்மிசியோனில் அனேகரும், யாழ்ப்பாணஞ் சீதாரியிலிருந்து சிறிது துரைமக்களும் வந்து கூடினார்கள்.

இக்கோவிற் சிவர் கல்லினாலே சட்டப்பட்டது. அதின் நீளம் ருச அடி. அகலம் கூய அடி. கதவு கூ. பலகணிவாசல் ச. வீட்டைத் தாங்குகிறதற்கு எட்டுத்தூண்களும் இலுப்பைத் தீராந்திகளுமுண்டு. அது தெற்குப்புறத்திற் கேவல்வடிவமும், வடக்குப் புறத்திற் கோபுர வடிவமுமான சித்திர அலங்காரமாய்ச் செய்யப்பட்டு முகிந்தது.

இக்கோவில் கட்டும்படி சென்றசெலவு எய பவுன். நிலம்வாங்கக் கொடுத்தபணம் ச பவுன். ஆகத்தொகை எச பவுன். இதற்கு நன்கொடையாக முன்னே வட்டுக்கோட்டையிற் சாஸ்திரப்பள்ளிக்கூடத்திற் படித்த அளவெட்டிக் குறிச்சியிற் பிள்ளைகள் கொடுத்தபணம் பவுன் யகூ. சிலிங்கு யகூ. அந்தக் குறிச்சியைச்சேராத மற்றுந் தருமசாலிகள் கொடுத்தபணம் பவுன் க. சிலிங்கு யரு. அமெரிக்கன் குருமார் தங்கள் சொந்தப்பணமாய்க் கொடுத்தபணம் பவுன் யக. சிலிங்கு உ. இங்கிலீசுத்துரைமார் கொடுத்தபணம் பவுன் யரு. சிலிங்கு உ. குறிச்சிக்குக்குறிச்சி கோவில் கட்டப்படும் முகாந்திரமாய்ச் சேகரித்துவைத்த முதற்பணத்தொகையிலிருந்து கொடுக்கப்பட்டபணம் பவுன் யரு. ஆகக்கூடியதொகை பவுன் கூய. சிலிங்கு யஅ. இந்த வரவுத்தொகையைச் செலவுத்தொகையாகிய எச. பவுனிலிருந்து தள்ளினால், பதின்மூன்று பவுனும் இரண்டுசிலிங்கும் இன்னுங் கோவில்பேரிலே கடனிருக்குதென்பது வெளியரங்கமாயிருக்கின்றது.

இந்தக் கடனை அந்தக் குறிச்சியிற் சனங்கள்தானே கொடுத்துத்தீர்ப்பார்களென்று விரும்பியிருக்கிறதுமன்றிப் பிரதானமாய் அக்குறிச்சியைச்சேர்ந்தவர்களாயிருந்தும் இதற்காகப் பணங்கொடுத்து ஒத்தாசைசெய்யச் சமயமில்லாமலிருக்கிற மற்றும் படித்த பிள்ளைகள்தானே அதற்கொத்தாசை செய்வார்களென்றுங் காத்திருக்கிறோம். அல்லாமலும், இந்த நன்முயற்சியிற் பங்காளிகளாய் வரவிரும்புகிற கறுத்தமனிதரும் வெள்ளைக்காரரும் நன்கொடையாகச் சிறிது தருமஞ்செய்யும்படிக்கு அவர்களை மெத்தத் தாழ்மையுடனே வேண்டிக்கொள்ளப்படுகுது. இருக்கிறகடனுக்கு அதிகமானபணம்வந்து சேரக்கூடியதாயிருந்தால், கடனுக்குக்கழித்து மிச்சப்பணத்தை எடுத்துக் குறிச்சிக்குக்குறிச்சி கோவில்கள்கட்டும்படியாகச்சேமித்துவைத்த முதற்பணத்தோடேசேர்த்துவைத்துச்செலவிடப்படும்.

விக்கிரகாராதனை பண்ணும்பொருட்டுக் கோவில்முதலிய திருப்பணிகளைச் செய்யும்படி இவ்வூரவர்களில் அனேகர் தாராளமாய்க் கனதொகையான பணத்தைச் செலவிட்டுவந்ததை நாங்கள் வெகுகாலமாய்க்கண்டு கவனித்திருந்தாலும் இப்பொழுதோவென்றால், மெய்த்தேவனொருவரென்றும் அவர் ஒருவர் மாத்திரமே ஆராதனை செய்யப்படத்தக்கவரென்றும் இவ்விதமான எண்ணங்கள் சனங்களிலே தலைப்படவும் அவர்களுடைய மனதிலே பதிந்துவரவும் காண்கிறது எங்களுக்குச் சந்தோஷம். இதுவுமன்றித் தருமச்செய்கையிற் பிரியப்படுகிறவர்களும், பொதுநன்மையில் விருப்பமுள்ளவர்களுமாகிய சகலரும் பின்னில்லாமல் முன்னேறிவந்து இந்தக்கோவிலை வேயத்தக்க ஓடும் அல்லது கோவிலுக்கு ஒரு மணியும் வாங்கத்தக்க பணப்பொறுப்புப் பண்ணக்கூடிய தருமதாதாக்களிடத்திலிருந்து உதயதாரகையின் எட்டிற்றர் நன்கொடை வாங்குவாரென்று அறிவிக்கப்படுகுது. மேலும் சொல்லவேண்டிய ஒரு பிரதானகாரியமென்ன[illegible]வில், அளவெட்டிக்குறிச்சிக்கு உடையார்வேலைபாரபரித்துவருகிற, ஈ. ஈ. மு. அம்பலவாணரவர்கள் இந்தக் கோவிலுக்குக்கிட்ட ஒரு பந்தற் போடுவித்து, அதில் வந்த துரைமாருக்கு ஒரு பெரிய விருந்துபண்ணினார். அதிற் சாப்பிட்டவர்கள் துரைமாருந் துரைச்சாணிகளுமாகப் பதினைந்துபேர். அவ்விதமாய், இந்தக் கோவிலைக் கட்டுகிறதற்கு மூன்றுபவுனும் நிலம்வாங்க நாலுபவுனுங் கொடுத்த, மெஸ்தர் லிங்கன் இறிப்பிளியென்பவரும் கூட்டத்துக்குவந்த கறுத்தமனிதர்கள் சகலரையுந் தமது வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சகலருக்குஞ் சந்தோஷமாக ஒரு விருந்துண்டுபண்ணினார். அதிற் சகலவகையான சாதிகளும் ஒருபாயிலிருந்து சாப்பிட்டாலும் யாதொருவரென்கிலும் பெருமை சிறுமையென்கிற சாதிவித்தியாசம் பார்க்கவில்லை. மேலும் அந்த விருந்தில் நடந்த ஒரு சந்தோஷமான புதினமென்னவெனில், தமிழருடைய எண்ணத்தின்படி இழந்த சாதியாயும், அமெரிக்கன் குருமாரிடத்தில் உபதேசி வேலையாயும் நிற்கிறவயோதிபமுள்ள ஒரு மனிதனை அந்தவிடத்தில் ஒரு மிக்க இருத்தினதாகவும், முதனிரையில் தலைப்பந்தியில் வைத்துச் சாப்பாடு கொடுத்ததாகவுந் தெரியவந்தது. இது தமிழருக்குள்ளே பலமுறையும் நடக்கும் மாதிரிக்கு மெத்த வித்தியாசம்.

Baptism.—பிறகிட்ட ஒய்வுநாட்காலையில் தேவபத்தர் ஒருமித்துக் கூடித் தேவனை ஆராதிக்கப் போயிருக்குஞ் சமயத்தில் நானும் அவர்களில் ஒருவனாகப் போயிருந்தேன். அப்பொழுது எனக்கும் என்போலிய கிறிஸ்தவர்கள் யாவருக்குஞ் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கத்தக்க ஓர் விசேஷித்த செய்கையைக் கண்டேன். அது யாதெனில் கட்டைவேலிக் கோவிற்பற்றைச் சேர்ந்த நுன்னாலைக்குறிச்சியிலிருந்து அக்கோவிலில்உவெஸ்லியன் மிஷன் ஸ்தாபித்த பெண்பிள்ளைப் பள்ளிக்கூடத்திற் சிலவருஷம்படித்து வெகுகாலமாக அஞ்ஞானபந்தத்தாற் கட்டப்பட்டு அத்துளு, செல்லச் சந்நிதி, வல்லிபுரமென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட இடங்களிலிருக்கிற சொரூபங்களை நமஸ்கரித்துவந்த இரண்டு யௌவனமுள்ள பெண்பிள்ளைகள் கிறிஸ்துமார்க்கக் காரியங்களை இவ்விடத்திலிருக்கும் உவெஸ்லியன் மிஷன் தருமப்பள்ளிக்கூடத்திலும் போதியளவு கற்றறிந்தபின் அக்கோவிலின் சிரேஷ்ட குருவானவரால் ஞானஸ்நானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள்.

ஐயாவே! பெண்பிள்ளைப் பள்ளிக்கூடங்களை வைத்து அவைகளைத் தாபரித்துவருவதினாலே சுவிசேஷக்குருமார் அதிக நன்மை செய்து வருகிறார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்பெயர்ப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களை வைப்பதினால் எவ்வளவு ஆத்துமாக்கள் நரகாக்கினையினின்று தப்பி மோட்சத்துக்குரியவர்களாகிறார்கள். கிறிஸ்துமார்க்கப் போதனைகளை நன்குணர்ந்த பெண்களேயன்றி வேறார் "ஒன்றே தேவை" என்ற அபேட்சையுடையவர்கள். இவர்கள் பரத்துக்குரியவைகளை நாட, பொன் வண்டுகளுக்குச் சமானமாய்த் தங்களை அலங்கரித்து, கல்வி கற்பது கற்புக்குரியதல்லவென்று தள்ளும் ஸ்திரிகள் மடைப்பள்ளிவேலைக்கன்றி மற்றேதுக்குரியவர்கள். இப்படிப்பட்டபொன்வண்டுகளாகிய மடைமை நிறைந்த பெண்கள் தேவபத்தி கல்வியென்னும் இரண்டு கண்களற்றவர்களாயிருந்தாலும், அப்படிப்பட்டவர்களையே தங்கள் நன்மை தீமைகளிலும், வாழ்வு தாழ்வுகளிலும், சுகதுக்கங்களுக்கடுத்த யோக்கியமான பாரிகளாக்குவது நயமென்றெண்ணி, சாஸ்திர சூத்திரங்களை மிகவுங் கற்றுத் தேவபத்தியுள்ளவர்களென்று மாயப்போர்வையிட்டு வெகுகாலந் தேவதாசரை மயக்கி, மற்றவர்களையும் அணுப்பி, குருடராயிருக்கிற அனேகருக்கு ஐயோ! இப்படிப்பட்டவர்கள் பிறவாவிட்டால் நலமென்று சொல்லலாமே. ஆனால் ஒருதிவ்வியவாக்கைமாத்திரஞ்சொல்லிமுடிப்பேன். இப்பெயர்ப்பட்டவர்கள் அப்போஸ்தலனாகிய பவுல்சொல்வதைக்கேட்டு உற்றுணர்வார்களாக. அவிசுவாசிகளுடன் ஒரு நுகத்திற் பூட்டப்படாதிருப்பீர்களாக. நீதிக்கும் அநீதிக்குஞ் சம்பந்தமென்ன, இருளுக்கும் ஒளிக்கும் ஐக்கமென்ன? கிறிஸ்துவுக்கும் பேலியாளுக்கும் இசைவுண்டா? அவிசுவாசியுடன் விசுவாசிக்குப் பங்குண்டா? ஆதலால் நீங்கள் அவர்களிடத்திலிருந்து புறப்பட்டுப் பிரிந்துபோய், அசுத்தமானதைத் தொடாதிருங்களென்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார். அப்பொழுது நான் உங்களை அங்கிகரித்துக்கொண்டு, உங்களுக்குப் பிதாவாயிருப்பேன். நீங்கள் எனக்குப் புத்திரரும், புத்திரிகளுமாவீர்களென்று சருவவல்லமையுள்ள கர்த்தர் சொல்லுகிறார்.

இப்படிக்கு,
புரட்டாதி மீ உகூஉ. ஓர்குட்டிமெதோடிஸ்ற்.

என் ஐயாவே,

மெய்வேதசாரம், ரும். புறம் உம். பாட்டில் "கமலச்சரணம்" எது கமலாசரணம் என்றும், அ. புறம், கூ. பா. "தேவன்–சீவன்–பாசம்" எ–து தேவன் சீவன்ஆன்மா, எ–ம். கீர்த். விஞ்சதி, எ. புறம் வெண்பாவில் "இரங்கு" எ-து இரங்கி எ–ம். உய. பு. வெண்பா "சைந்து" எ–து ரங்கி எ–ம். அச்சிற் பிழைபட்டாற்போல் இன்னும் அப்புத்தகத்திற் பற்பல பிழைகள் நுழைந்திருக்கின்றனவென்று நம்புகிறேன். ஆயினும் அப்பிழைகள் யாவும் இரண்டாம் முறை பதிக்கப்படுகையில் களையப்படுமாதலால் அதைக் கவலையாய் வாசிக்கும் பிறரும் தாங்கள் காணும் பிழைகளைக்குறித்து அடியேன் வசம் தயவாயனுப்புவார்களானால் அவர்க்கு மிகநன்றியுற்றிருப்பேனென்பதைத் தமது தாரகையிற் பிரசுரஞ் செய்யத் தம்மைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

இப்படிக்கு, A.

இச்செலவு இங்கிலீசுகாரருக்கும் பிரமருக்கும் யுத்தம் நடந்தவேளையில் மறியற்படுத்தப்பட்டும் இப்பொழுது விடுதலையாயிருக்கிற ஒவ்வொரு மறியற்காரருக்கும் பிரமதேசத்தைச்சேர்ந்த ஏவாப்பட்டணத்தின் இராசாவானவர் மாணிக்கம்பதித்த ஒரு கணையாளியையும் ஒரு சிறுப் பொற்பெட்டியையும் உபகாரமாகக் கொடுத்திருக்கிறார். அவைகளில் கணையாளிமாத்திரம் அறுபது பவுன் பெறும். இந்த இராசா இங்கிலீசுகாரரைத் தனதுபண்ணிக்கொள்ளப் பார்க்கிறார்போலே தெரியவருகுது. ஆசியாதேசத்து இராசாவாகிய ஒருவன் தன் இராச்சியங்களில் அரைவாசியளவுக்குப் பறித்துக்கொண்டவேறொரு தத்துவகாரருக்கு இவ்விதமான சிநேகக் குணங்களைக் காட்டுவது தகுந்த நியாயமாய்க் காணாததினால், இந்த இராசா ஏதோ ஒரு பொல்லாத நோக்கத்தைப்பற்றி இப்படி எல்லாருக்கும் வெகுமதிபண்ணினார்போலே விளங்குகுது.

உதயதாரகை.

துஅாஇரு ஞூ. ஐப்பசி மீ. யரு வ.

Mutiny.—சிங்கப்பூரிலிருந்து வம்பாய்க்கு ஒருகப்பல் ஓடிப்போகையில் அதிலிருந்த யாவககிலாசுகாரருக்குள்ளே ஒருபுரளி நடந்தது. எப்படியெனில், அந்தக் கப்பலுக்கு இரண்டாங் கற்பித்தானுயிருந்த ஒருவெள்ளைக்காரனுக்குக் கிலாசுகாரரில் ஒரு யாவுகன் அடித்தபொழுது, அவன் அந்த யாவுகனை ஒருபோல்லினுலே அடித்துக் கீழே விழுத்திப்போட்டான். கிலாசுகாரரெல்லாரும் யாவுகரானதினுலே ஒருமித்தெழும்பி ஆயுதமுந் தரித்துக்கொண்டு அவனைக் கொன்றுபோட முயறசிப்பட்டார்கள். அப்பொழுது அந்த வெள்ளைக்காரன் சமுதாடொன்றைக் கையிலே பிடித்துத் தன்னைக் காவல்பண்ணிக்கொள்ளுகிறதற்குத் தன்னுலானமட்டும் பார்த்துங் கூடாமற் பயந்தோடிப்போய்க் கப்பலின் உள்ளறையிற்குள்ளே ஒளித்துவிட்டான். அங்கேயும் யாவகர் பின்தொடர்ந்து ஓடிக் கொல்லப்பார்த்தபொழுது, அவர்கள் வெள்ளைக்காரனிருந்த அறைக்குள்ளே போகாதபடிக்குச் சீருங்கு என்ற ஒருவன் கதவுக்குக்கிட்டநின்று அவர்களை மறித்துக்கொண்டான். உடனே கற்பித்தானும்வந்து அவர்களுக்கு நல்லிணக்கமான கதையைச்சொல்லித் தான் வம்பாயிற்போய்ச் சேர்ந்தவுடனே அந்த வெள்ளைக்காரனை விட்டுவிளங்கி அவனுக்கு ஆக்கினை பண்ணுவேனென்று நிச்சயித்ததினுல் அவர்கள் தங்கள் எண்ணத்தை விட்டிளகிச் சாந்தமாயிருந்தாலும் அவர்கள்போய்க் கரைசேருமளவுக்கும் அந்த வெள்ளைக்காரனிருந்த அறையை நன்ருய்க் காவல்பண்ணிக்கொண்டு நின்ருர்கள். கப்பலும் வம்பாய்போய்ச் சேர்ந்தவுடனே அந்த வெள்ளைக்காரனை விளங்கி, அவன் குற்றவாளியானதினுல், ருய. ரூபாய் அபராதங் கொடுக்கும்படி தீர்மானமாயிற்று. இப்படி அவனுக்குக் குற்றம்போட்டதே அவனுடைய சீவனுக்கு நலமாயிருந்தது.

Vain Expense.—மைசூர்தேசத்தின் இராசாவுக்கு அறுபது வயதுவர இன்னுஞ் சிறிதுநாளிருக்கிறதினுலே அன்றைத்தினம் பத்துப்பன்னிரண்டிலட்சம் உருபாவுக்குச் செலவுபண்ணி மகா அலங்காரமாய் அந்நாளைக்கொண்டாடும்படி ஆயத்தமாயிருக்கிருரென்று சென்னபட்டினத்துப் புதினப்பத்திரிகையினுற் தெரியவருகுது. முன்னும் வெகுபணம் பிராமணுக்களுக்கு அள்ளி வீணுயிறைக்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட வீண்செலவைப் பண்ணவிடாமல் அதை அரசாட்சியார்தானே தடுக்கவேண்டுமென்று இந்தப் புதினத்தை எழுதினவர் அபையமிடுகிருர். ஏனென்ருல், இராசா பட்டகடன் இன்னுங் கொடுத்துத் தீரவில்லை. கொஞ்சங்குறைய இவ்வூர்ப் பிறந்த இராசாக்களெல்லாரும் யாதொரு வித்தியாசமில்லாமல், ஒன்றில்வாவாசியென்பவரைப்போலத் தங்கள் பணத்தைச் சற்றுஞ் செலவிடாமல் பிசினித்தனமாய் எல்லாவற்றையுஞ் சேர்த்துத் திரட்டிவைத்துக்கொள்ளுகிருர்கள். அல்லது கருநாடகத்து நபாபைப்போலத் தங்கள் பணத்தை வீணிலே வாரியிறைக்கிருர்கள். இரண்டிலொன்று நடந்துவருகுதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இந்த இராசாக்களைச் சிவிலாக யாதொரு பிராதும் பண்ணப்படாதென்று ஒரு கெட்ட கட்டளை முறையிருப்பதினுலே அவர்கள் எவ்வளவு கடனளிகளாயிருந்தாலும் அதைப் பாராமல் தங்கள் பணத்தை வீணிலே செலவழிக்க இடமாகுது. இங்கிலிசுகாரருக்குள்ளே ஒருவன் எவ்வளவுயர்ந்த உத்தியோகஸ்தனுயிருந்தாலும் அவன் தான் பட்ட கடனை இறுக்கிறதற்கு வழியில்லாமலிருக்கிறபொழுது அவன் ஆஸ்திக்கு விரோதமாக வெலியாத்தெடுத்து அவனுடைய காணி பூமி விற்கப்படுகிறதுபோல, இந்த இராசாக்களுக்குஞ் செய்வதுண்டானுல், ஒன்றில் அவர்கள் தங்கள் கடனைக் கொடுத்துத் தீர்த்துப்போடுவார்கள், அல்லது அதற்கான நட்டமும் ஆக்கினையுமடைவார்கள்.

Fearful Tragedy.—சீனதேசத்துக்கடுத்த சமுத்திரங்களிலே பிராணசேத சம்பவங்கள் அடிக்கடி நடந்துவருகின்றன. பிறகிட்ட ஆவணி மாதம் ஐந்தாந்திகதியிலன்று ஒரு கப்பல் சீனதேசத்தைச் சேர்ந்த கொங்கொங்கென்னும் பட்டினத்தை விட்டுப் பாய்வலித்தோடிற்று. அந்தக் கப்பலுக்கு முதற் கற்பித்தானும் இரண்டாம் மூன்ருங் கற்பித்தானும் வெள்ளைக்காரர். மேலும் வேறே மூன்று வெள்ளைக்காரரும் அதில் ஏறிப் பயணம்போனுர்கள். கிலாசுகாரரிற் பத்துப்பேர் சீனர். மற்றவர்களெல்லாரும் யாவகர். இந்தக் கப்பல் துறையை விட்டுப்போய் இருபத்திநாலு மணித்தியாலத்திற் பிற்பாடு அந்தப் பத்துச்சீனருமெழும்பி, வெள்ளைக்காரரைக் கொன்றுபோட்டு, தங்களுக்கு அகப்படக்கூடிய சகல விலைபெற்ற பொருள்களையும் அள்ளிக்கொண்டு வள்ளத்திலேறித் தப்பிவிட்டார்கள். சிறிது வெள்ளைக்காரருடைய சடங்களை அந்திக் கப்பலிற் காணுதிருக்கிறதினுல் அவர்கள் சமுத்திரத்திலே விழுந்து நீங்கித் தப்பிவிட்டார்களென்று காண்குது. கொலைபாதகர்தானே அந்தக் கப்பலைமறுபுடியுந்திருப்பிக் கொங்கொங்கு பட்டணத்துக்குக் கொண்டுபோனுர்கள். இந்த வெள்ளைக்காரரைக் கொலைபண்ணின சீனரைக் கற்பித்தானுடைய நாய் கடித்துக் காயப்படுத்தியிருக்கிறதினுலே, அந்தக் காயந்தானே அவர்கள் இன்னுரென்று காட்டிக்கொடுக்கும்போலேயிருக்குது.

China.—சீனதேசத்திலே தாத்தாரி இராசன் பக்கத்தைச்சேர்ந்த படைசேனங்கள் பிறகிட்ட ஆவணிமீ. உகூவ. இரண்டுபக்கமாய்ப் பிரித்துக் கலகக்காரருக்கு விரோதமாய்ப் போய் ஒரு பிரிவார் கலகக்காரருடைய அரண்களிற் பீரங்கி தீர்ந்தும் அதிகமாக யாதொரு மோசமுஞ் செய்யவில்லை. மற்றப்பகுதியார் வேறொரு திக்காய்ப் போய்க் கலகக்காரருடைய கிராமங்களிற் சிலவற்றை அழித்துப்போட்டார்கள். மற்றநாள் இருபத்தேழாந்திகதி கலகக்காரர் அவர்களோடெதிர்த்து யுத்தம்பண்ணியும் கலகக்காரரிலேதானே அனேகர் சேதம்போனுர்கள். அன்று பின்னேரம் இராசன்பக்கத்தார் கலகக்காரருடைய இரண்டு கோட்டைகளிற் பீரங்கி தீரக் குண்டுகளெல்லாம் எங்கும் பறந்து அடுக்க இருந்த குடிசேனங்களுடைய சீவனுக்கு வெகு மோசத்தைப்பண்ணிற்று. கலகக்காரரைப் பார்க்கிலும் இராசாவின்பக்கத்துப் படைசேனங்கள் அனேகம்பேராயிருந்ததினிமித்தம் அவர்கள் கலகக்காரரைச் சிறிதுநாளாகப் பயப்படுத்திவைத்ததினுல் அவர்களுடைய தலைவர்களில் ஒருவன் வெட்கத்துக் கஞ்சி நஞ்சு தின்று இறந்துவிட்டான். ஆனுலும் மற்றநாள் இருபதுதிக்குமுண்டான சண்டையில் கலகக்காரர் வேற்றிகொண்டார்கள். திரும்ப முப்பதாந்தேதியிலன்றுண்டான யுத்தத்தில் கலகக்காரர் தோற்றுப்போனதினுல் அவர்களில் அனேகர் கொல்லப்பட்டதுமன்றி வேறனேகர் மறியற்காரராகப் பிடிக்கப்பட்டார்கள். தப்பியோடினவர்களையும் கப்பலிலே இருந்து சுட்டு அனேகம்பேரை விழுத்தினுர்கள். அதன்பின் இராசாவின்பக்கத்தார் கலகக்காரருடைய நாலு கிராமங்களைச் சுட்டுத் தங்களுக்ககப்பட்ட சகல ஆண்சனங்களையுங் கொன்றுபோட்டுத் தங்கள் பாளயத்துக்குப் போகையிற் கலகக்காரர் அவர்களைத் தொடர்ந்துபோய் அவர்களில் முப்பத்துமூன்றுபேரை மறியற்காரராகப் பிடித்துக்கொண்டு பட்டினத்துக்குத் திரும்பிப்போனுர்கள். இன்னும் இராசாவின் பக்கத்திற் சனங்களைப் பிடித்து தலைகொண்டுவந்து காட்டுகிறவர்களுக்குத் தலையொன்றுக்கு எட்டுச்சிலிங்கு கொடுக்கப்பட்டதினுல் இவர்களைத்தவிர வேறுமனேகரைப் பிடித்து வெட்டித் தலைகொண்டுவந்தார்கள்.

Monkey Story.—குரங்குகள் தெய்வீகப்படைப்புகளென்று வங்காளத்துச் சனங்களெண்ணி அவைகளைச் சங்கைபண்ணிவருகிருர்கள். அரபியனொருவன் குரங்கொன்றைச் சுட்டான். அதினுடனேசேர்ந்த கிளைகளெல்லாம்போய் உடனே ஊர்த்தலையாரிக்குப் பிராதுபண்ண, அந்தத் தலையாரி குரங்குகளின் முறைப்பாடின்னதென்று வெகுபிரயாசத்துடனே மட்டுக்கட்டிக்கொண்டாலுங் குரங்கைச் சுட்ட அரபியனுக்கு யாதொரு ஆக்கினையுஞ் செய்யவில்லை. ஆனதினுல் குரங்குகளெல்லாஞ் சாபம்போட்டதின்பிற்பாடு போய்ச் சுடப்பட்டிறந்த குரங்கையெடுத்துப் புதைத்தது. மற்றநாள், குரங்குசுட்ட அரபியனுடைய சரீரமெல்லாம் வீங்கிப்போக, தலையாரியுடைய கந்தோரும்நெருப்புச்சுவாலையாகப் புகைந்து, சிறிதுநாழிகைக்குள்ளே அந்தப்பட்டணத்தில் அரைவாசியும் பெருநெருப்புப்பற்றி எரியத்தக்கவையாயிருந்தது. சனங்களெல்லாரும் நெருப்பை நூற்கிறதைவிட்டு, குரங்குகளுக்குச் சாந்திபண்ணி அனுமானுக்குத் திருவிழா எடுத்ததின்பிறகு, நெருப்பை நூர்த்தார்களென்று இப்படியொரு பைத்தியமானகதை வம்பாயிற் புதினப் பத்திரிகையில் அச்சுப்பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

Cholera.—போனமாதம் உஎ. திகதியிலன்று ஒருவர் கற்பிட்டியிலிருந்து கொழும்புக்கெழுதின புதினமாவது: சிறிதுநாளைக்கு முன் வடதேசத்தாலே புத்தளத்தில் வந்திருந்த வடதேசத்துச் சனங்களில் மூன்று பேருக்குப் பேதிவியாதியுண்டாயிற்று. அவர்களுடனே கூடவந்த சிநேகிதர்கள் ஒரு இருத்தலை மிளகாயெடுத்துக் கொடிக்கள்ளிப்பாலவிட்டு நன்ருய் அரைத்து அவர்களுக்குச் சரீரமடங்கலும் பூசினுர்கள். பிற்பாடு இரண்டு இருத்தல் மிளகாயை எடுத்து வறுத்துக் கொஞ்சத் தண்ணீரை விட்டவித்து அவர்களுக்குக் குடிக்கக் கொடுத்தார்கள். கஞ்சித்தெளிவேயல்லாமற் சோறு கொடுக்கவில்லை. இவர்களுடைய வியாதியின் குணங் கடூரமாயிருந்தாலும் மூன்று பேருந் தப்பிக்கொண்டார்கள். கற்பிட்டியில் ஒரு ஆளுக்கு மாத்திரமேயல்லாமல் வேறொருவருக்கும் உண்டாகவில்லை. புரட்டாதி மீ. உகூ திகதியளவுக்குங் கச்சேரிக்கனுப்பின இறப்போர்த்தின்படி, புத்தளத்தில் வியாதிவந்தவர்கள் நூற்றுப்பத்துப்பேர். அவர்களில் இறந்தவர்கள் எண்பதுபேர். குடிசேனங்களில் மூன்றில் இரண்டுபங்குக்குமேலே புத்தளத்தைவிட்டுக் கற்பிட்டி, அக்குரைப்பற்று முதலியவிடங்களுக்குப் போய்விட்டார்கள். மழைஇன்னும்இவ்விடங்களில் இல்லாததினுலே வியாதி இன்னும் அதிகப்படும்போலேயிருக்குது. சலாபத்திலே போனகிழமையில் இரண்டு பேருக்கு மாத்திரம் பேதியுண்டாயிற்றென்றெழுதினுர். யாழ்ப்பாணத்தில் நாவாந்துறையென்றஇடத்திலே பேதிவியாதி தோன்றியிருக்குது.

Murder in Bengal.—கற்குத்தாவிலிருந்து ருய கட்டை தூரமாயிருக்கிற முஷேதபார்த்தென்னும் பட்டினத்திலே நபாபுவிடத்தில் உத்தியோகமாயிருந்த சிறிதுபேர் கூடி அவருடைய பாளயத்திற் சேவகமாயிருந்த இரண்டு மனிதரை அடித்துக் காயப்படுத்திக்கொன்றதினுல் அதிலேற்பட்ட குற்றவாளிகளில் ஐந்துபேரைப் பதினுலு வருடத்திற்கும், நாலுபேரைப் பத்து வருடத்திற்கும், இரண்டுபேரை ஆறு வருடத்திற்கும், ஒருவனை மூன்று வருடத்திற்கும் மறியலாக பிறவூருக்கேற்றும்படி தீர்மானம்பண்ணப்பட்டதுமன்றி இதுகாரியத்தை அறிந்தும்வெளியரங்கப்படுத்தாமலிருந்த ஒரு தலைவனை ஏழு வருடம் மறியலாக்கி வைக்கவுந் தீர்ப்பாயிற்று. நபாபுவுடைய முதன்மந்திரிதானே இந்தத் துற்செய்கைக்கு முதற்காரணமாயிருந்ததினுல் அவரும் அதினிமித்தங் குற்றவாளியானுர். இப்படிப்பட்ட துரோகத்தைச்செய்ய முயன்ற காரணமின்னதென்று விளங்கவில்லை.

Torn by a Dog.—சென்னபட்டணத்துப் புதினப்பத்திரிகை ஒன்றினுல் அறிகிறதென்னவெனில், அவ்விடத்திலே மெஸ்தர் கூமஸ்என்ற ஒரு துரையுடைய சிறப்பான பெண்பிள்ளையும் ஒரு வேலைகாரியும் இச்செலவு மணலிலே நடந்துபோகையில் ஒரு பெரிய நாய்வந்து அந்தப் பிள்ளையை விழுத்திப் பயங்கரப்படத்தக்க விதமாய் அதைத் துண்டு துண்டாய்க் கடித்துக் கிழித்துப்போட்டது. அந்தப்பிள்ளைசாகாமல் தப்பிக்கொள்ளக்கூடியதாயிருந்தாலும் அதின் சடஞ் சாகும்வரைக்கும் அங்கவீனமாகவே இருக்கும். இந்தச் சம்பவத்தை அநேகம் ஊரவர்கள் கிட்டப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ருலும் அவர்கள் அந்த நாயைத்துரத்தப் பிரயாசப்படவில்லை. இந்துதேசம் முழுவதும் இப்படித்தான் நடக்குது. இப்படிப்பட்ட காரியஞ் சம்பவிக்கிறதைப் பார்த்திருக்கிறவர்களும் அப்படிப்பட்ட குற்றத்தைக் கையம்பாய்ச் செய்கிறவர்களைப்போலவே ஆக்கினைப்படுத்தப்படவேண்டியது.

Fire.—இந்தமாதம் யஉ திகதி காலமே சாவகச்சேரியிற் கோட்டுவீட்டிலே ஆரோ நெருப்புவைத்து அதை [illegible]போட்டார்களென்று அதிக துக்கத்துடனே கேள்விப்பட்டோம்.

விளம்பரம்.

வண்டிற்காரருக்கு.—இத்தைக்கொண்டு அறிவிக்கிறதென்னவெனில், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வட்டுக்கோட்டைக்குப் போகிற கோவறணமேந்தின் றோட்டில் ரூம். கட்டையிலிருந்து ரும். கட்டைக்குட்பட, தெற்குப் பக்கமாயிருக்குங் கரையில், பச்சைத்தேங்காய்மட்டை அளவுவீதங் கொடுக்கப்பிரியமுள்ளவர்கள், ஒவ்வொரு மாதத்தில் எத்தனை சுமைகொடுப்பேனென்றும், ஆக ஒரு வருஷத்துக்குள் எத்தனை சுமை கொடுப்பேனென்றும் உறுதி உடன்பிடிக்கை பண்ணவேணும். அப்படியே அந்தந்த மாதாந்தக் கணக்கைச் சரிக்கட்டிக்கொடுப்பவர்களுக்கு அவர்களின் நம்பிக்கைக்குத்தக்கது ஈட்டின்பெறுமதிக்குத் தகுந்த கடனுங்கொடுக்கப்படும் அதுதவிரத் தங்கள் இட்டப்படி உடன்பிடிக்கைபண்ணுமற் கொடுப்பவர்களுக்குச் சனிக்கிழமை வரையில் கணக்குத்தீர்த்துக் காசுகொடுக்கப்படும். உடன்பிடிக்கை உறுதிசெய்யப்பிரியமுள்ளவர்கள், சீதாரி உம். வீதியிலிருக்கும் மெஸ்தர் தோமஸ் ஆடித்துரையவர்கள் வீட்டிலும் அல்லது சாவகச்சேரியின் குடாக்கரையின் வங்களாவிலும் வந்து உறுதி உடன்பிடிக்கையின் காரியங்களைத் துலாம்பரமாய் விளங்கி உறுதிசெய்துகொள்ளலாம்.

துஅாருகும் ஞூ. ஐப்பசி மீ சதி

MORNING STAR.
Jaffna, Thursday, October 13, 1853.

"TOO FAST AND TOO FAR."

We have received some very *stringent*, not to say *intemperate*, remarks from a highly esteemed correspondent, who is a fellow teetotaler—on the exuberance of temperance articles in the Star, pointing out to us six articles and scraps on this one subject in a late issue. We are obliged to the writer for the zealous interest and watchfulness he is pleased to exercise over us in this matter, and the more so as he gives us occasion for a few timely remarks which otherwise might not have been originated—remarks which we believe will place us on a fair footing with all our readers.

1. It is our *wish* and intention, and we believe our subscribers have made up their minds for it, that the advocacy of the temperance reform, *should hold* a place of some prominence in our publication—*for*, as we have often stated, our *hope* of accomplishing the object for which we have taken up our abode among the Tamil people, is in a great degree identified with the *hope* that, by the use of appropriate means, our people will be restrained from the evils of intemperance which now threaten to overwhelm them. But

2. Notwithstanding the importance we attach to the subject, we ourselves do deprecate the practice of urging this or any other subject, *ad nauseam*, upon the attention of our readers. And whereas the principles of the temperance reform, together with the most approved *methods*, and the all-impelling *motives* for reducing those principles to practice, have been freely and rather extensively discussed in our pages, we are of the opinion that it may be well henceforth to confine ourselves mainly to two topics, (1) to report the progress of the temperance movement in foreign countries—more especially in England and America—and (2) to report the signs of the times among ourselves both in the north and in the south of the island.

3. For some years the Methodists of America, the second largest religious denomination in the Union, declined co-operation with teetotalers, from an apprehension that in the Wesleyan code ample provision was made *for every good thing*. But it was an era for good, and one worthy of some note, when, on perceiving that more specific measures for the suppression of intemperance were demanded by the exigency of the case, they placed themselves among the advanced ranks as temperance reformers and thus redeemed the time they had lost.

4. Hitherto the Episcopal Church in America have as a body, stood aloof from active co-operation in temperance organizations. But at the present time, there are pleasing indications, of which we might instance the temperance lecture of the Bishop of Pennsylvania, a part of which has been published in the Star, that that body also are feeling the necessity of securing the advantages of co-operation with their fellow-countrymen for changing "the drinking usages of society," and for promoting thereby the temperance cause.

5. Having witnessed the pleasing changes that have been passed upon the two influential bodies of Christians above-mentioned in America, we keep up good heart in looking out for similar changes among Methodists, Episcopalians and other religious bodies in England. And when, by the combined influence of a reformed public opinion and parliamentary legislation, affairs shall have been set right in the mother country, there can be no failure of corresponding results even in her distant colonies. And finally, while those results in this island shall be seen passin[illegible], and being matured for publication—then, ins[illegible]ing rebuked for going *so* fast and *so* far, we shall be imperatively importuned to re-double our columns that we may give the needed publicity to the cheering intelligence, that the consummation of the temperance reform draws nigh.

But would it not be far more *honorable* and *praiseworthy*, for any distant colony to set an example in this matter worthy the imitation of the mother country, rather than to lose time and to suffer additional loss by waiting—for the benefit of an example—the tardy movements of that far off land?

P. S. Since the foregoing article was in type, we have been greatly interested to learn from the *Observer* that the subject of the "drinking usages of society" has already been brought before the Legislative Council of Ceylon, and that important disclosures of sentiment and practice have been made. We were not aware that teetotalism had made so much progress in high places, and are happy to learn also that Her Majesty, the Queen, has an Advocate in the island, so competent, both by precept and by practice, to place the custom of *smoking*, as auxiliary to *drinking*, in its true light. We are well pleased that our Representative and fellow parishioner, Mr. Edirmanasinghain was able to read so instructive and so suggestive a lesson to the Honorable Councilors on the subject in debate.

The appended notice in the *Observer* of a murder "committed at the arrack distillery," Barbaryn, and "said to be the 4th or 5th murder committed in that village," may perhaps be thought an appropriate peroration to the Honorable Councilors' debate.

"In vino veritas," (truth in wine.) And the pen of inspiration has informed us what the "truth" of the matter is, viz: that "Wine is a mocker," and that "whosoever is deceived hereby is *not wise*."

In short, may we not fairly *gather* from the whole discussion that the time is at hand when—as is the case elsewhere—the conviction of our Ceylon legislators, will be satisfied with nothing less than the enactment of the "Maine Law?"

OPENING OF A VILLAGE CHURCH.

On Thursday the 22d ult., a church was dedicated to the worship and service of God in the village of Alavertty in the parish of Mallagum. Alavertty is a populous and thriving village, nearly equi-distant from the four mission stations of Oodooville, Tillipally, Panditeripo and Manepy, but not easy of access from either of them. The following was the order of the opening exercise:

Singing and Invocation.—A statement of the object of the meeting—history of the enterprize of erecting the church and state of the funds, by Rev. D. Poor.

Reading select portions of Scripture—by Mr. S. Payson, native preacher.

Consecrating prayer, by Rev. L. Spaulding.

Singing—Sermon from the text, "This is none other but the house of God, and this is the gate of heaven"—by Rev. B. C. Meigs.

Singing—An address to the villagers founded on the passage, "Come thou with us and we will do thee good." Num. 10: 29, 32—by Mr. N. Niles, native preacher. Doxology and Benediction.

About 250 natives were present on the occasion—also most of the American missionaries and several gentlemen from the town of Jaffna.

The church-building, which is composed of substantial stone walls, with gable ends, is 54 feet long and 30 feet wide, having three doors and four windows. The roof is sustained by eight wooden pillars and eluppay (olive) beams neatly prepared.

On the north elevation is a small belfry with ornamental mason work. The cost of the building, in its present state, was £74, including the sum of £4, paid for the site on which it stands.

In aid of the undertaking the following sums have been contributed:

1. By the villagers, namely: Mr. L. Ripley and wife £7; £3 from the former, and £4 (the cost of the site) from the latter. Dr. I. B. Trask, £4; Mr. E. Rockwood, £2 12*s*.; Mr. M. Hallock, Odiar of Alavetty, £2; Dr. J. Cleaveland £2; Dr. S. Ropes, £1; Mr. Muttiah Valupilly, 15*s*.; Mr. J. Arnold 7*s*.; Mr. J. Page, 5*s*. Total £19 19.

2. By Tamulians of other localities, namely:—Mr. H Martyn, £1; Mr. M. Welch, 6*s*.; Mr. N. Strong, 5*s*.; Mr. T. Snell, 2*s*.; Mr. N. Russel, 2*s*. Total £1 15.

3. By Foreigners, namely:—American missionaries, £11 2*s*.; H. Pole, Esq., £5; J. W. Birch, Esq., £5; F. H. Campbell, Esq., £2 2*s*.; Dr. Cowen, £1. Total, £24 4.

4. From a local village church-building fund, originated by donations in equal proportion from Tamulians and Europeans, £15. Grand total, £60 18

Balance against the building, 13 2

It is hoped that this debt will be liquidated by further donations from the villagers, more especially from those of the educated class who may not hitherto have found it convenient to render assistance. Donations however are solicited from other quarters—whether from natives or Europeans who may wish to have a share in the concern. If more than sufficient to remove the debt be received, it will be invested in the "Village Church Building Fund."

We have long observed great liberality displayed by many of the native inhabitants in the erection of temples for idol worship, but we are happy to know that there is a growing conviction in the minds of the community that there is but one living and true God who is worthy to be worshipped. May we not then indulge the *hope* that from among those who would aspire to noble acts of generosity and public utility, some will come forward to make an investment in this church enterprise, either by tiling the roof or by furnishing a "church-going bell?" Donations in aid of the objects above specified will be thankfully received by the Rev. D. Poor, or the editor of the Morning Star.

We cannot do justice to the occasion of which we are speaking, without stating, that in reference to arrangements that had been made for an afternoon service in the newly consecrated church, an appropriate repast was prepared in good style, in a pandal on the church premises by Mr. Moses Hallock, Odiar of Alavertty village. At this entertainment, fifteen European gentlemen and ladies were present. At the same time an equally appropriate repast on an adjoining compound was prepared by Mr. Lincoln Ripley, by whom, while engaged in his ordinary labors in the Printing Office, the purchase of materials, and the erection of the church, were gratuitously superintended. At this entertainment 150 natives of five different castes were indiscriminately seated on the same range of mats. We are happy to learn, (for the arrangements originated with the native community) that no distinction of caste on the occasion was observed excepting that it so happened that one of lower gradation according to Hindu reckoning, an aged catechist of the mission, was put forward in a conspicuous seat by the company. In the way of contrast to what is often witnessed at Hindu feasts, great harmony and good feeling prevailed.—Com.

Correspondence of the Morning Star.

To the Editor of the Morning Star.

Sir:—The remarks made in a late issue of the Star, by "A Friend of S. J." induce me to take a complete view of the controversy which exists between the "advocates of the Mirror" and their literary antagonists. I shall not, however, endeavor to persuade the "Friend" of the justice of the charge brought against the Literary Mirror by "Theta;" for who can venture to do it while he stands "with a raised arm to disclaim all the charges" which are brought against it? Without noticing therefore the letter of "A Friend of S. J.," I have to address a few words to the respectable native gentlemen" of the Literary Mirror. In No. 5 of their periodical, they "beg to inform 'Theta' and the editor of the Morning Star that the article on education, which appeared in the Mirror is not editorial." "It is a speech," say they, "delivered by a member of the Y. M. L. Association, in a meeting held at Hope Cottage, Jaffna, August, 1852." If indeed it is a speech delivered in August, 1852, how is it that the following sentence occurs in the concluding portion of it? "We wish every success to this 'Literary Mirror,' whose object is to gather strength and levy troops to conquer this terrible enemy of our land." Was the Literary Mirror in existence so early as August, 1852, when the fist No. bears date May 6, 1853? We expect that our friends will rectify this anachronism, which so justly threatens to strike at "the honesty and integrity, as well as the ability of the editors." For further evidence to prove that the article on education is editorial, I request my readers to compare it with the report of the Young Men's Literary Association, furnished by Mr. "J. Crowther, Secretary of the Y. M. L. A." and published in the Morning Star of Oct. 14, 1852. Is there not a striking correspondence between both, in the style, thoughts and spirit? Take, for instance, the following sentence from the report in the Star: "Young men in this province often feel that when they leave the school, they have completed their education, and the books they before used are now given up to the white ants." You will not be long in searching for its counterpart in the concluding part of the article on education. "No sooner a pupil leaves the seminary than he thinks that he has completed his education, and that his faculties are not capable of any further development." Look again at another sentence from the above report: "If the natives, without yielding to selfish motives, would constantly keep in view usefulness to themselves and to the community, we might expect that with the means of education and improvement we enjoy we should soon see very great changes in Ceylon, and ere long we should be elevated to a position not unlike that of England." This very nearly corresponds with the following from the essay on education: "If our countrymen, instead of seeking their own private interests, would constantly keep in view the augmentation of usefulness to their fellow-beings, you will see our island within the short period of half a century, in a position equal to England." Will not such a correspondence between these two productions go to establish the identity of their respective writers beyond all doubt? And as that very writer is one of the editors of the Literary Mirror, is it not an undeniable and incontrovertible fact that the article is an editorial one? But the principal part of the question is not whether it is editorial or not, but whether it does not bear in itself evident signs of plagiarism. The opinion of "A Friend of S. J." on this subject could not be taken into account as he has determined to "stand with a raised arm" to disclaim all the charges brought against the Mirror: and he appears in other respects too, an incompetent and a very poor judge of the question as he is utterly "at a loss to know how the latter part of the essay on education, beginning with certain questions on India 'falls off in composition, style, &c.'" Very modestly does he assert that your opinion in regard to this plagiarism will not run parallel to that of your readers, as if he knew the minds of all the readers of the Morning Star. And the editors of the Mirror very sneeringly ask, "If this is plagiarism, what is not?" They will not, of course, advance an opinion diametrically opposed to that of all others, if they had not very naturally anticipated that the charge will, sometime or other, settle upon them. But plagiarism does and will remain plagiarism in spite of the combined efforts of all the "advocates of the Mirror," and it has been already demonstrated that the article is editorial; therefore the editors of the Mirror are guilty of plagiarism.

I am, sir, yours obediently, Reviewer.

Chundiculy, Sept., 1853.

OBITUARY.

They grew in beauty side by side
They filled our house with glee.—*Mrs. Hemans.*

Died of fever, on Sunday the 25th of Sept. at about 7, P. M., Lucia second daughter and third child of M. N. Pooviraya-singha Modr., of the Civil Engineer and Commissioner of Roads' Department, Jaffna; aged about 7 years. She was a girl of a most tender and amiable disposition, and was admired and beloved by all who knew her.

Also of fever, on Wednesday the 28th of Sept. at about 2, A. M., Elizabeth, first daughter and second child of the same parents, aged about 9 years. She was a girl of promising parts. Even at such an early age she has exhibited ample proof of her great mental abilities. She was inquisitive and had an indefatigable desire to know and learn every thing. Her progress in study was rapid, and afforded pleasing satisfaction to her parents and friends; whose present loss is the greater on that account. She *was* but is no more.

"Alas for love! if this were all
And nought beyond the earth."

But even beyond the grave there is yet love.

"There is a world above
Where parting is unknown
A long eternity of love
Formed for the good above.—S. J.

Cholera in Putlam.—The number of seizures at Putlam as would appear from an authenticated report made to the Cutcherry up to the 26th of Sept., was 110 of which nearly 80 have terminated fatally. More than two-thirds of the inhabitants have quitted the place and have come over to Calpentyn and Akare Pattoo. And I am sorry to say that cholera is still raging here; but at Calpentyn I am thankful to add no case has occurred but the one noticed by you some time since.—*Cor. of the Colombo Observer.*

THE MIRROR AND OURSELVES.—In view of the "Remark," &c. in the last No. of the Literary Mirror, we give in parallel columns Herschell and the Mirror, leaving the public to judge whether there is real or apparent plagiarism or none at all. We also conclude to let "Reviewer" speak for himself—see another column—and prove, as he does, that the Mirror has prevaricated and put itself in a very awkward position by denying that the article on education is editorial. We design that this present notice shall end the controversy, at least so far as we are concerned.

[HERSCHELL.]	[MIRROR.]
The situation of man on the globe he inhabits, and over which he has obtained the control, is in many respects exceedingly remarkable. Compared with its other denizens, he seems, if we regard only his physical constitution, in almost every respect their inferior, and equally unprovided for the supply of his natural wants, and his defence against the innumerable enemies wh. surround him. No other animal passes so large a portion of his existence in a state of absolute helplessness, or falls in old age, into such protracted and lamentable imbecility. To no other warm-blooded animal has nature denied that indispensable covering, without which the vicissitudes of a temperate, and the rigors of a cold climate, are equally insupportable; and to scarcely any has she been so sparing in external weapons, whether for attack or defence. Destitute alike of speed to avoid, and of arms to repel, the aggressions of his voracious foes; tenderly susceptible of atmospheric influences, and unfitted for the coarse aliments which the earth affords spontaneously, during at least two-thirds of the year, even in temperate climates, man, if abandoned to mere instinct, would be of all creatures the most destitute and miserable. Distracted by terror, and goaded by famine, driven to the most abject expedients for concealments from his enemies, and to the most cowardly devices for the seizure and destruction of his nobler prey, his existence would be one continued subterfuge or stratagem; his dwelling would be in dens of the earth, in clefts of rocks, or in the hollows of trees; his food, worms and the lower reptiles, or such few and crude productions of the soil as his organs could be brought to assimilate, varied with occasional relics, mangled by more powerful beasts of prey, or rejected by their more pampered choice. Remarkable only for the absence of those powers and qualities which obtain for other animals a degree of security and respect, he would be disregarded by some and hunted down by others; till, after a few generations, his species would become altogether extinct, or at best would be restricted to a few islands in tropical regions, where the warmth of the climate, the paucity of enemies, and the abundance of vegetable food, might permit it to linger. Yet man is the undisputed lord of the creation; the strongest, the fiercest of his fellow creatures. The whale, the elephant, the eagle, and the tiger are slaughtered by him, to supply his most capricious wants, or trained to do him service, or imprisoned to make him sport. The spoils of all nature are in daily requisition for his most common uses; yielded with more or less readiness, or wrested with reluctance from the mine, the forest, the ocean, and the air.	Placed as he is in the material world, man is continually exposed to the action of an infinite variety of objects by which he is surrounded. His situation, in a physical point of view, is indeed very miserable. The soul, a pure intelligence, cast upon a world entirely unknown to it, finds itself united to a portion of matter equally unknown to it called a body. Compared with the myriads of creatures that inhabit the sea and land, from the hugest whale to the smallest animalcule, from the strongest lion to the weakest insect, he seems to be infinitely inferior to them in many respects. Nature has denied him that indispensable shield which protects other animals as well in the polar regions as in the tropical climate. He is destitute of weapons to seize his prey or mangle his enemy. Unarmed as he is, from the fear of his foes he would settle himself in caverns of impenetrable darkness, in clefts of towering mountains, and in the recesses of thickest woods, and his race would become either extinct or banished to the remote corners of the globe. But how is it that he, such a miserable and helpless creature, has become the undisputed lord of this lower world? How has he obtained his control over its elements? The most ferocious animals are tamed to do him services; some are slaughtered to satisfy the cravings of hunger; and some domesticated to amuse him in his merry hours. He digs up those hidden treasures from the bowels of God's earth, and applies them to an infinite variety of purposes. He draws out from the bosom of the mighty deep, riches to add to his pleasures and enjoyments; "expelled by meagre want and sanguine strife, for the mild charms of civilized life," he rides over the trackless ocean, reckless of storms and tempests, "guided by the obedient steel, which, with living instinct, moves and veers for ever to the pole it loves." He erects edifices that can survive wrecks of men as monuments of his valor. He constructs houses and palaces to shelter from the strong blast and deluging rain. To what can you ascribe all these? These and other innumerable things which contribute to his happiness are the conquests of man's knowledge, for "knowledge is power," says Lord Bacon.
[Hindus then, and is it not owing to the progress of human knowledge that Britain has lifted up her head from the ground and attained to an eminent position in the face of this earth of ours?	As you move down the stream of history you will find those empires and kingdoms, which were once renowned for military prowess and mental grandeur, lose their superiority and independence, and fall into obscurity and insignificance; while other nations, springing up in barbarous and unknown regions, and advancing in civilization with rapid strides, fill the pages of history with struggles for dominion. What was India fifteen centuries ago? In what debased state you find it now? What was Britain fifteen centuries ago? In what glorious position you find it now? Fifteen centuries ago, India never expected that the English flags will be planted in its shore and wave in its atmosphere. How eminent and learned were the

FIRE.—We are sorry to learn that the Court bungalow at Chavagacherry was consumed by fire on the morning of yesterday, the 12th inst. The fire was doubtless the work of an incendiary.

VISIT TO THE POET MONTGOMERY.

Rev. Mr. Prime, one of the editors of the New York Observer, is now visiting Europe, and has lately paid a visit to this venerable and world-renowned Christian poet. We trust our Tamil readers even will read the account with interest:

On reaching Sheffield, and stepping from the cars, I asked the first cab-driver who came in sight if he knew where James Montgomery resides.

"O, aye, the poet you mean," he said, "sure I do. He lives on the Mount." He was our man, and we did not lose a moment in taking possession of his carriage. On the summit of the hill, in a fine house, commanding a splendid prospect of the city, green fields, and forests, such a prospect as a poet in full communion with his fellow-men would love to look on, we found the name of JAMES MANTGOMERY on the door. We had heard that the venerable poet was now so advanced in life, and so feeble in health, that he was not willing to see company, and it was with many misgivings that I stood at his door and asked the servant if he was in. Learning that he was at home, I handed her my card, and bade her say that three gentlemen from America wished to pay their respects to Mr. Montgomery. Before I had finished my message, he stepped from his library into the hall, and received me with a greeting that went to my heart. "You do me too much honor," he said. "Come in, and your friends." He led us all into his study and insisted on our sitting down. I said to him, "you were known, sir, in America, and loved before we were born." He replied, "I thank you. It is grateful to me to know that any thing that I have ever written has been a pleasure to others. Your country has published many beautiful editions of my poems, and I am grateful for their favorable regard."

He spoke with some hesitation, and appeared feeble though far less so than I had expected. A small thin man, and slightly stooping, with a bright eye, and sharp face, he would not have appeared to me, had I met him in the street, as the man to write the "World before the Flood" or the "Wanderer of Switzerland." If there are not in both of these poems beauties of the highest order, and specimens of the power of pathos equal to the poetry of any man who has died within the last twenty-five years, then I will confess that I lost a *crown* in going to Sheffield to see their author. "Few men," I said to him, "have lived as you have, to hear the verdict of posterity." "Yes," he replied, "I have survived nearly all my cotemporaries." "And you have survived the attacks of the Edinburgh Review, which predicted you would not live at all." The old man laughed gaily at this reminiscence of a slashing review forty years ago and said, "The Review was young then, and they thought they must kill some one in every number: and they sought to make a victim of me, but I lived through it. Those were my early trials, and I had others, but trials are good for us, and they will soon be over." "May I ask how old you are now, sir?" "I shall be 82 years old on the 4th day of November next." I could not refrain from telling him that the fourth of November is my birth-day also, and "How old will you be, sir?" he added. I was not unwilling to find another co-incidence in the fact that I should be then just one half of his age. And this led to a religious conversation in which he spoke of that peaceful but trembling hope he had that he should soon enter upon the promised rest; his lips quivered, his voice broke, and big tears dropped from his eyes, as he spoke of his unworthiness to be accepted, but of his trust in the Savior whose grace is sufficient for the chief of sinners. We rose to take leave, and as we shook hands in silence, Edwards repeated one of the poet's own stanzas from "The Grave,"

"There is a calm for those that weep,
A rest for weary pilgrims found,"

and he had strength to say, "I hope we shall meet in heaven," and, following us to the door, bade us an affectionate farewell.

PILGRIM'S PROGRESS PERVERTED.—The Tractarians or Puseyites of England have recently published an edition of Pilgrim's Progress, in which they have left out some important portions and introduced others to comform the book to their own peculiar notions. For example, the character "Mr. Legality" is entirely left out, and after Christian arrives at the "wicket gate," a large fountain is introduced, in which he is immediately immersed. In this he is supposed to lose the burden of original sin, but still goes on with another burden; but worse than all, and which most shows their conformity to popery, they have entirely left out "Giant Pope" and have instead introduced Giant Mohammetan! Surely this is too bad to pervert the good old John Bunyan, in this way, and make him inculcate sentiments which he would have scorned to teach; in fact, would have suffered imprisonment and death even, rather than assent to.

NEW PRINTING MACHINE.—The correspondent of the *London Times* thus describes a new printing-machine in the Great Exhibition at New York. The machine "is a new printing-press, which prints from uncut paper, rolling from a cylinder, and cuts and folds with perfect regularity 30,000 copies per hour. There is no counteraction in the process, and consequently no time lost in returning motion. Both sides are printed at the same time, and 30,000 per hour is a low estimate, since, by increasing the speed, they can be printed as fast as paper or cloth can be unrolled from a cylinder. The inventor declares that he can print one mile of a newspaper as fast as a locomotive can run on a railway. With perfect machinery and arrangements he may do it. His present experiments demonstrate a practical principle, and the invention is looked upon with wonder and delight."

"BI-MONTHLY."—We beg leave to ask *The Examiner* for his authority for using the word *bi-monthly* for *semi-monthly*? Bi-monthly means once in two months—as we understand, and authorities bear us out in this, so far as we have them. We know *The Examiner* is not alone in the use of this compound word in this connection, but as we see lately that he speaks of his "Bi-Monthly Examiner," which is to us a misnomer, we ask the question that either he may be righted or that we may be.

QUEEN VICTORIA NOT A QUEEN.—The London Times remarks that fourteen noblemen and gentlemen compose in reality the government of the great kingdom of Great Britain. This excludes Queen Victoria.

OVERLAND INTELLIGENCE.

We have not yet received the middle overland mail, so our dates are only down to August 24th.

The India bill has passed but the Lords amongst other alterations have expunged the salt clause, which the Commons afterwards agreed to, several members, however, protesting against its omission; Sir John Pakington said, if the government did not shew a disposition to reduce the salt duty, he should bring the matter forward again next session; Sir C. Wood's objection was that the clause interfered with the financial arrangements of the Indian government, which the Home government has no right to do. Lord Palmerston has proved himself a friend to London, in getting bills passed whereby the Thames will be relieved from the filth which now pours into it from the sewers to the lungs of the inhabitants, and from a portion of the smoke which they daily inhale. The House has granted £80,000 towards the expense of an independent line of telegraph from London to the continent.

RUSSIA AND TURKEY.—The affairs of these two countries still remain in a very doubtful State, and excite much attention.

THE BIBLE SOCIETY'S JUBILEE.—The following interesting extracts we copy from a letter, of date March 3, 1853, written by Bishop Wilson of Calcutta, to the Earl of Shaftesbury, President of the British and Foreign Bible Society. The Bishop says:

MY DEAR LORD:—I cannot allow the British and Foreign Bible Society to enter on its jubilee without assuring your Lordship of my unabated zeal in its holy cause.

I feel it a peculiar happiness to have been, from its institution, a member of an association which is the glory of our country, and which tends to promote, in the simplest and most effective manner, the temporal and spiritual welfare of the whole human race.

There are few, comparatively, who can look back on nearly fifty years of connection with it. I can. And most truly do I say, that, the nearer I approach to eternity, the more highly does the value of THE BOOK, which reveals an eternal redemption, rise upon my mind, and of the Society which circulates it.

I remember the time when it was said that it was not safe to give away the Bible without giving also the Common-Prayer Book of our own church as its interpreter. We have, however, lived long enough to see, that the monstrous interpretations imposed on our church formularies require the corrective of the Bible infinitely more than that Divine book can need the prayers of our own or any other church as its interpreter.

My Lord, I can trust the Bible. The God of nature throws open the wonders of creation to every human eye, to testify to His eternal power and God-head; and the God of grace throws open the wonders of His inspired word to every responsible being, to testify of the salvation which is in Christ Jesus.

You have done wonders, my dear Lord, already, under God, in this most magnificent possession of the British Crown. One hundred and fifty millions of heathens and Mohammedans, bowed under the grinding yoke of sin and Satan, are beginning to awake to some faint longings after western learning, and western usages and habits. Multitudes are going even further, and are filled with a thorough contempt of Brahmah and Mohammed. Some, moreover, have come up to the fountains of life, and are quenching their thirst for salvation there.

Your only main adversary is the Church and Court of Rome. Her bitter opposition is your highest praise. The signs of the times seem to point to the speedy downfall of that mystery of iniquity. And in the final triumph, the Bible, and the Society diffusing it, will have, under the King of kings and Lord of lords (to whom alone be all glory ascribed,) no mean share.

Go on, my Lord, in your vast and inconceivable enterprise. Your work is only begun. But you have God on your side; His own word as your messenger to mankind; His prophecies to light you on your way; His spirit to illuminate the dark and quicken the lifeless souls of men; and the atoning sacrifice of an incarnate Savior to hold up, as a flaming torch, before the eyes of a guilty world.

MORE JAILS EMPTY—WHY?—The *Burlington* (Vt.) *Courier* says that last year when the present jailer took charge of the jail, there were seven in its cells, and that there have since been, at different times, thirty others; but now, since the Vermont Maine Law has had time to produce its legitimate effects, locks and keys are useless, as the jail is without a tenant. This is the third jail in Vermont which has been emptied by the new prohibitory liquor law, and the editor very properly adds: "The simple truth is, the sale of liquor peoples jails—prohibiting its sale empties them—and it is in the power of the people to say which they will have."

A GREAT DAY AT ST. LOUIS.—On the 19th of July last, there was celebrated at St. Louis, with a zest worthy of the occasion, "the opening of the first division of the Pacific Railroad, a distance of about forty miles in the great chain that is to unite us with California, and the territories of Oregon and Washington." The excursion train was drawn by the "St. Louis," the first locomotive ever manufactured west of the Mississippi river.—*N. Y. Evangelist, Aug.* 4.

THE BENEFIT OF SAVINGS BANKS.—We saw to-day the book of a person who, twenty years ago, deposited in one of our Savings Banks the sum of three hundred dollars. Since that time it has neither been increased by deposits or diminished by drafts; to-day the interest has accumulated so that the person has $1025 86 standing to her credit.—*Boston Traveler.*

CHINA.—The Colombo Observer of Sept. 27, says of the news from China, that, as the *Pekin Gazette* had failed to reach Shanghae, it is possible the next advices may announce the capture by the insurgents of the capital.

Printed and published at the American Mission Press, Manepy, Jaffna, Ceylon, by THOMAS S. BURNELL.